

A tengeralattjárás hűborás

Hozzáadta: Bodnár Sebestyén

2004. október 20. Szerda 19:49

Utolsó frissítés 2007. november 20. Kedd 08:47

Részletes beszámoló az 1915ben kezdődött, sok áldozatot követelt tengeralattjárás hűborásról.

Nem kell bűvében indokolnunk azt, hogy a szárazn lakott angol szigetországig zavartalan lelemezse, hadi ipárjának nyersanyaggal való ellátása, a Franciaországban állás hatalmas angol sereg mindennemű anyagi szükségletének utánszállása attól függött, vajjon kereskedelmi tengerészete képes-e ebből az okból származó szükségletet kielégíteni. A tengeri forgalmat jól lebonnyó-tani. Ha sikerül a nemzet számára ezt a forgalmat ellenséges vagy az ájntájnknak szolgáló semleges kereskedelmi hajók elsúlyesztésével megakadályozni, vagy legalább is jelentősen csökkenteni, akkor Anglia kiéhezik, a kelle hadianyag nélkül maradt hadereje szeszeroppanás kénytelen Franciaországot elhagyni. Ebben az esetben a magára maradt francia haderő sem tarthatja magát.

Ez volt a tengeralattjárók "kalászhűborás" cölja. Döntő eredményt hozhatott. De sok hátránnyal is járhatott, a nemzeteknek a ellenségeket szerezhetett. Ennek magyarízata a következő: a tengeralattjárók csak akkor dolgozhatott gyorsan a kielégés-től eredménytel, ha az ájntájnba akadt gyanus hajókat rágtájn elsúlyesztette; a hajók ájtvizsgájlás-deje nem volt, mert kájnban ájnmaga is veszedelemben keréjlehetett, minthogy a tengeralattjárók kénytelen volt a rendszeres hajókájnlekedés jól árzájt utain máskájn, s á-gy ellenséges hadihajók véjratlan felbukkanásájnra kellett számá-tani, eltekintve attól, hogy a kereskedelmi hajók rejtett ájgyújájnval szemben is védtelen volt; ezenfelül tudnunk kell, hogy az ellenséges hajók semleges lobogást használtak, a valóban semleges hajók pedig - mág a személysájlás-tá gázájsájn is - vittek hadianyagot az ájntájn szájmájnra magukkal. Minthogy pedig a világhűborásban minden cikk hadianyagnak számá-tott, a tengeralattjárók kénytelen volt, ha cöl akart ájni, minden ájntájnba esá hajók, leájn az semleges vagy ellenséges, személysájlás-tá vagy tehersájlás-tá, rájvid figyelmeztetés utájn elsúlyesztés figyelmeztetés a mentésáknak lebecsájtásájn a személyzet menekájlásájnre szájt, mert maga a tengeralattjáró mentéssel nem foglalkozott. Az elsúlyesztésnek bizonyos hajókra való korlátozájn a gyakorlatban végrehajthatatlannak bizonyult, mert minden hajók hosszadalmas ájtvizsgájlásájn követelte volna meg. Ezért korlátozájn a nálkájn kellett pusztá-tani. Ez viszont a semleges ájllamokkal, kájnájn sen pedig az Ászakamerikai Egyesájt Ájllamokkal szályos surlásdásokat idázt elá, annájn is inkább, mert az Egyesájt Ájllamok kezdettájn fogva szájllá-tottak hadianyagot az ájntájnknak, amerikai ájllampolgárok pedig hasznájtájk a semleges hajókat mág akkor is, ha azok az ájntájnknak szájn dugájrut vittek magukkal.

Kájnájnben a tengeralattjárók kalászhűborás - 23 hajóval - májn 1915 februájn elején megkezdá dött, de csak 4 hájnapi tartott, mert az Egyesájt Ájllamok, minthogy a sok elsúlyesztett hajók nájmelyikájn amerikai ájllampolgárok is pusztultak el, oly érlyesen ájptek fel, hogy a nemzet kájnájnpolitika kénytelen volt a kalászkodájn bizonyos esetekre korlátozni, ami egyet jelentett a kalászhűboru megsájntésével. 1916 januájn végájn Falkenhayn követléseájnre a kalászhűborás hajóval - a korlátozájnsok kitájgá-tájn mellett ájntájn megindult, de kájt hájnapi idá tartam s 400.000 tonnájnnyi hajóájn elsúlyesztése utájn, az Egyesájt Ájllamok fenyegetájnre megint abbamaradt.

Mikor augusztus végájn Hindenburg keréjlt a nemzet hadak ájnre, javasolta, hogy a tengeralattjárók azonnal kezdájn meg fájbeszaká-tott máskájn dásájnket. De kénytelen volt ettájn elájnlni, mert a nemzet kájnájnpolitika attájn tartott, hogy ebben esetben Dájn az Hollandia az ájntájnhoz csatlakoznak. Májn pedig 1916 ászájn a nemzet haderőnek nem volt annyi tartaléka, hogy ájn ellenfelek támadásájnval is szembeszájlljon. Mikor azonban 1916 decemberájnben a kájnzponti hatalmak bájkéjájlnlatájn az ájntájn ridgen visszautasá-totta, Hindenburg ájntájn követlése a korlájtlan tengeralattjárók hűborás, a hűborás belájtájd idájn belájn való megnyerésájnre alkalmas hadviselési májdszert, mág akkor is, ha ezzel az Egyesájt Ájllamok, Dájn az Hollandia a nemzetellenes tájborba szorá-ttatnak. Ágy aztájn 1917 februájn 1.-ájn, 130 tengeralattjáróval megindult a korlátozájn nálkájnli kalászhűborás.

A nemzetek jól tudájk, hogy Amerika ezt nem fogja kájnájnmbájn sen venni. Ennek dacájn az esetleges amerikai hadájnzenet egyelájnre nem ájtszott veszélyesnek. Szájmá-tájn saik szerint Amerika a hűborás elsá fájájn vében 5-6 had tudott volna a francia hadszíntájnre hozni, ami kibá-rhatá lett volna. Az amerikai hadiipar mint ájn tájnyezá azájn nem szájmá-tott, mert hiszen ez az ipar amágy is az ájntájnknak dolgozott. Sájn Amerika beavatkozájn feloldotta a nemzeteket attájn a kimálettájn, amelyet az amerikai kereskedelmi hajókájnval szemben májgis csak tanúsá-taniok kellett. Minthogy pedig a tengeralattjárók hűborásnak nemzet szájmá-tájn szerint egy ájnben belájn döttájn hatájn sunak kellett lennie, Amerika csak akkor véjlehetett veszedelemájn, ha a kalászhűborás csá dött mond. Tudjuk, hogy az utájnbbi eset bekájnvetkezett. De mág a tengeralattjárók hűborás csá de elájt, 1917 ájprilis 6.-ájn, megtájnrtájn az amerikai hadájnzenet.

Egyájnbkájn 130 tengeralattjárók elegendá lett volna ahhoz, hogy a világhűborás a tengeri kereskedelmi forgalom teljes

megbővítésével befejezte, ha - később letlen ellenére talált. Az angol azonban már korábban fokozatosan hozzá szokott ehhez a veszedelmes fegyverhez. A kalózhajókat a katonai fegyverek megadta a modern az új szabályok teljes kiépítésére: Anglia felfegyverezte a kereskedelmi hajókat 3.000 ágyúval, csapdahajókat szerelt fel, vízalatti dróthálókat huzott ki a legfontosabb hajóutak mentén, vízbombákat szerkesztett, árszáncok aknazárait készített stb. De az új hajók az első fegyver alatt még is megdöbbentő veszteségeket szenvedett. Volt olyan nap, hogy a tengeren ászó hajók közül minden negyedik a tenger fenekére került. 1917-ben a németek 9 millió tonna hajót süllyesztettek el, ami Anglia anyag-ellátását nagyon megnehezítette. 1917 tavaszán az angolok már a hajókat elvesztésével személtak. Vezető admirálisuk nyilatkozta az volt, hogy amennyiben a kielégítő védelem fegyverét hamarosan meg nem találják, úgy a világhajó 1917 novemberében német győzelemre várhat.

Később aztán, hogy ha a németek 1915-16-ban nem sikerültek, hanem 1917-ben egyszerre 100 tengeralattjáróval kezdik meg a kalózhajókat, akkor az új hajókat tényleg kénytelenek. Így azonban a döntő hatás elmaradt. Az új hajókat elsősorban havi 900.000 tonnányi átlagban a második fegyverben 700.000-re, azután pedig állásfoglalást. Egy év leforgása alatt, 1918 februárjában a világon átkészült hajókban elárta az azután pedig rohamos felújítások a németek okozta pusztulást, annak dacára, hogy a németek a világhajóban több hajót pusztítottak el, mint amennyit az Egyesült Államok egész kereskedelmi tengerflottája ma kitesz.

Az angol a végső lépést megteszi, bár helyzete 1917 nyarán igazán katasztrofális volt. Mikor a németek 1918 tavaszán utolsó nagy támadásukat a nyugati hadszínteren megkezdték, a tengeralattjárókat mint hajóhadat eszközözték a német részen már visszavonhatatlanul megbukott. Még mindig nagy kellemetlenséget okozott az új hajóknak, de azt már nem kénytelenek tenni.